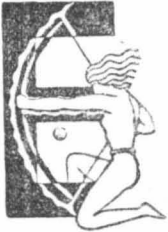

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ!..

ΚΕΙΝΟ τὸ θράδυ, ἡ Μαργκό θά ἔμενε μόνη. Ἡ Λούσυ εἶχε θρῆ συντροφιά: τὸν Πῶλ Μπερτιέ, τὸν ὡμορφο καὶ χαρούμενο πάντα πρωταθλητὴ τοῦ τένις. Τὴ εὐτυχιωμένη πού ἦταν! Τυχερὴ γυναίκα!...

Ἡ Μαργκό σηκώθηκε ἀργά, πήρε τὰ λουλούδια τῆς ἀπὸ τὸ τραπεζάκι καὶ τράβηξε γιὰ τὸ θάβος τοῦ θερινοῦ κήπου. Τὰ ποτὰ τὴν εἶχαν ζαλίσει. Τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν γλυκὰ, φλογισμένα, εἶχαν μιά μεθυστικὴ εὐωδιά, λές κι' ἦταν τὸ ἀρωμα κάποιου φιλοῦ...
—“Αἱ! Ναί... Κάποιου φιλοῦ. Πόσο θά ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ ἕνα φιλάκι, ἕνα τρελλό ζερωτικό φιλάκι! Μὰ ποῖος θά φιλοῦσε τὴν Μαργκό; Ποῖος; Δὲν εἶχε κανένα φίλο. Κι' ὅμως ἦταν πιὸ ὡμορφη ἀπὸ τὴ Λούσυ. Μὰ ἡ φίλη τῆς ἦταν τρελλή, εὐθὺμη, κούτταζε τοὺς ἀνδρες μ' ἕνα ποιηρὸ γέλιο στὴ ματιά τῆς. Ἡ Μαργκό εἶχε μιά παρθενικὴ δειλία, μιά σεσαρότητα πού τοὺς φόβιζε. Κι' ὡστόσο ἦταν ὡμορφη! ὡμορφη!...

—“Ὅταν ἔφθασε στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, κάθισε μὲ νωγέλια σὲ μιά ψάβινη πολυθρόνα καὶ κάρφωσε τὴ ματιά τῆς σ' ἀσημένια νερά. “Ἐνα πελώριο καλοκαιρινὸ φεγγάρι κυλοῦσε ἀρῶνα στὸν γαλατῶ οὐρανό.
—Καλησπέρα, δεσποινίς Μαργκό... Γιατί ἔτσι μόνη; ἄκουσε ἀξάφια νὰ τῆς λὴ μιά φωνή.
Ἡ Μαργκό κατάλαβε ποῖος ἦταν. Ναί...ἀπ' τὴ φωνή: ἦταν ὁ Ροζέ, ὁ φίλος τοῦ Πῶλ Μπερτιέ, τοῦ περιφημοῦ τενιστοῦ.
—“Ὡ, νά, ἔμεινα ἔτσι μόνη... τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαργκό μ' ἕνα χαμόγελο.
—Τὴ ρομαντικὴ πού εἶσαστε!
—“Α, μπά! Τὴ θά πῇ ρομαντικὴ. Μ' ἀρέσει νὰ κουττάζω τὴ λίμνη πού καθρεφτίζει αὐτὸ τὸ ὑπέροχο φεγγάρι. Κι' ἔσεις; Πῶς εἶσαι μόνος;
—Πῶς κάπου... τῆς ἀπάντησε ὁ Ροζέ.
—Ρατεβοῦ, ἔ; τὸν ρώτησε μ' ἕνα ποιηρὸ γέλιο ἡ Μαργκό.
—“Ὡ, δὲν μπορεῖ νὰ σὰς κρύψῃ κανεὶς τίποτα!... ἔκανε ὁ Ροζέ.
Κι' ἔπειτα πρόθεσε:
—Μὲ συγχωρεῖτε... Δὲν εἶνε ὠσωτὸ νὰ μὲ περιμένουν. Καληνύχτα σὰς.
—Καλὴ διασκέδασι! τοῦ φώναξε παιγνιδιάρικα ἡ Μαργκό. Κι' ὕστερα, ὅταν ὁ Ροζέ χάρθηκε στὸ θάβος τῆς δεινροστομίας, σηκώθηκε ξαφνικά, μπῆκε σὲ μιά θάρκα καὶ πέρασε στὴν ἀπέναντι μεριά τῆς λίμνης. Τὸ Καζίνο ἦταν κατάφωτο. Γύρω, οἱ ἀπέναντοι κῆποι τοῦ ἦσαν φωτισμένοι ἀπὸ γιαιπωνεζικὰ πολυχρώμα φαναράκια.
Ἡ Μαργκό, μεθυσμένη ἀπὸ τὸ ἀρωμα τῶν λουλουδιῶν, προχώρησε σ' ἕνα δρομάκο, κάθισε κατόπιν μονάχη μπροστὰ σ' ἕνα τραπεζάκι, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. “Ἦπαι πάλι ἕνα ποτὸ κι' ὅπως ἦταν ἔτσι κρυμμένη στὴ σκιά, ἀρξασε νὰ κουττάζῃ τριγύρω τῆς τὸν κόσμο. “Α, πόσοι ἔρωτες! Πόσα εἰδύλλια! Πόσα κρυφὰ φιλάκια.
—“Εὐχαίρετά με, “Ἐντι: ταγκό! φώναξε μιά στιγμή τὸ μεγαφώνο τῆς ἀρχήτορας.
Τὰ φῶτα χαμήλωσαν κι' οἱ κῆποι θυθίστηκαν σ' ἕνα ονειρώδες ἡμίφως. Ἡ παθητικὴ μελωδία τοῦ ταγκό, λίκνισε λίγη ὄρα τὸν ρεμβασμὸ τῆς. “Ἐπειτα, ζαλιωμένη, σηκώθηκε πάλι καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ κήπου. Περπατοῦσε ἀργὰ καὶ κάθε τόσο ἄκουγε τὰ ἐρωτικά ζευγαρώκια νὰ ψιθυρίζουν:
—Σ' ἀγαπῶ, Γκαμπύ!
—“Ὡ, Ραούλ, ἀγάπη μου!
—Θάβθης αἰριο;
—Ναί, θά σε περιμένω στὴ θάρκα.
—Γκαμπύ, τὰ χεῖλη σου!
—“Ὡ, Ραούλ, τί ὡμορφα πού εἶνε τὰ φιλάκια σου!
Ἡ Μαργκό πρὸς ἀπορία γρήγορα γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ... Μὰ τί εἶχε; Τι εἶχε; Τὸ κεφάλι τῆς ἦταν θερμὸ κι' ἡ

καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σπάσῃ. Πέρασε κάτω ἀπὸ μιά πέργκολα καὶ προχώρησε στὰ σκοτεινά. Μὰ πού πήγαινε;
“Ἄξαφια, ἄκουσε θήματα κοντὰ τῆς, κι' ἔνοιωσε μὲ τρόπο νὰ τὴν ἀφίγγῃ κάποιος ἀνδρας, μ' ἕνα τρελλό ἔρωτα, στὴν ἀγκαλιά του.
—“Ὡ, Μαρούζ, ἀγάπη μου, μικρούλα μου Μαρούζ! “Ἦρθες! Σ' εὐχαριστῶ. “Α, πὼς χτυπάει ἡ καρδιά σου! Μὰ μήπως λοιπόν. Μὴ φοβάσαι. Δὲν μὰς εἶδε κανεὶς. Ὁ ἀνδρας σου μόλις τώρα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ποקר. Θά πῆγε φαίνεται στὸ ξενοδοχεῖο. Μὰ δὲν θά σε κρατήσω πολὺ... Τὸ ἔξω πὼς τὸν φοβάσαι... Νά, μιά στιγμή, ἕνα φιλάκι, ἕνα τρελλό φιλάκι στὰ χεῖλη...
Καὶ δὺο φλογερά χεῖλη, λαίμαργα καὶ φιλήδονα, τῆς ἔκλεισαν τὸ στόμα. Δὺο δυνατὰ χέρια τῆς ἔσφιξαν τὸ κορμί, παράφορα. Ἡ Μαργκό δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμι νὰ φωνάξῃ. Δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ τὴν ἀνάσα τῆς. Μιά γλυκεῖα νάρκη τῆς εἶχε παραλύσει τὸ κορμί. Κι' ἔκείνη τὰ φλογερά χεῖλη, πὼς τὴν φιλοῦσαν! Νόμισε πὼς θά τρελλαθῆ!...
Ἡ Μαργκό σὲ λίγο ἀρξασε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ φόβο τῆς. Μὰ ἦταν τρελλή; “Ἐκλεθε τὸν ἔρωτα μιάς ἄλλης! Ναί, μιάς ἄλλης! “Ἐκείνη τὰ φιλάκια καὶ τὰ χάρδια ἦσαν δικὰ τῆς. “Ἦσαν γιὰ μιά ἄλλη... Μὰ τί τὴν ἐνοιῶσε; “Ἦθελε νὰ χαρῆ τὸν ἔρωτα κι' ἔκείνη! “Ἦθελε νὰ νιώσῃ λίγη χαρὰ, λίγη εὐτυχία. Μιά περιπέτεια, μιά τρέλλα! Ναί, ἦταν τόσο παράξενη αὐτὴ ἡ περιπέτεια. Εἶχε ὅλο τὸν κίνδυνο τῆς κλοπῆς κι' ὅλη τὴ γλυκύτητα τοῦ ἐνόχου ἔρωτος. Καὶ ἡ Γκαμπύ, μ' ἕνα θαυὸ ἀνατριχίλασμα, ἔγραψε πρὸς τὰ πῶς τὸ κεφάλι καὶ ξανάδωσε τὰ χεῖλη τῆς στὸν ἄγνωστο.
—Τρέμεις, ἀγάπη μου; ψιθύρισε ὁ ξένος. Φοβάσαι; “Α! Τὴ τρυφερὴ πού εἶσαι, ἀγάπη μου. Δὸς μου τὰ χεῖλη σου ἀκόμη μιά φορά. Καὶ τώρα φεύγω, Μαρούζ. Νά φεύγω. Μὰ φίλησέ με. “Ακόμη! “Ακόμη! “Ἐτοι... “Α! Μαρούζ, ἀγάπη μου!...
“Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούσθηκαν θήματα ἐκεῖ κοντὰ τους. Ὁ ἄγνωστος τὴν φίλησε, βιαστικά, ἀκόμη μιά φορά.
—Ἄντιο, Μαρούζ, ἄντιο! Θάβω αἰριο! Νά μὲ περιμένεις...
Καὶ γάχθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.
Ἡ Μαργκό ἀπόμεινε σὰν χαμένη. Δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθῆ, νὰ κινηθῆ, νὰ μιλήσῃ. Εἶχε σασιεῖ ἀπὸ τὰ φιλάκια καὶ τὰ χάρδια. Μὰ ἦταν ἀλήθεια, λοιπόν; “Ἦταν ἀλήθεια; Μήπως ἦταν ὄνειρο; Θεέ μου! Τὴ συγκίνησας!
Κι' ὁ νοδὸς τῆς πήγε στὴ Λούσυ. Ναί... Τὴ εὐτυχιωμένη πού ἦταν! Κι' ἡ Μαργκό δάκρυσε ἀπὸ τὴν πίκρα τῆς. Πόσο ἤθελε νὰ τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὴν κάποιος. Νά! Ὁ Ροζέ πού ἦταν μάλιστα τὸ ὡμορφος ἀπὸ τὸν Πῶλ Μπερτιέ. Μὰ ὁ Ροζέ ἀγαποῦσε μιά ἄλλη. Κι' ἡ Μαργκό ἔμενε μόνη, ὁλομόναχη! Τὴ παράξενη περιπέτεια. Ποῖος νὰ ἦταν ἄραγε ὁ ἀγνωστος; Θεέ μου! “Ἄν τὴν ἀγαποῦσε κάποιος μὲ τόσο πάθος, μὲ τόσο τρέλλα, θά ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχιωμένη γυναίκα τοῦ κόσμου.
Αὐτὲς ἡ σκέψεις περνοῦσαν σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς. Τὸ αἷμα τῆς εἶχε ἀνεθῆ στὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια τῆς ἀστραφταν μέσα στὰ σκοτεινά. Ἡ Μαργκό ἔκαιε ἀπὸ τὸν πυρετὸ. Κι' ἔτρεπε σύγκορμη ἀπὸ θαθεῖς φρικασίες. Θεέ μου! Μὰ τί εἶχε κάνει λοιπόν; Εἶχε κλέψῃ τὰ φιλάκια καὶ τὰ χάρδια μιάς ἄλλης γυναίκας. Μιάς παντρεμένης! Ποιὰ ἦταν ἄραγε αὐτὴ ἡ Μαρούζ;
“Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἄκουσε ξαφνικά διπλά τῆς μιά σαρκαστικὴ φωνή:
—“Α, σ' ἔπιασα λοιπόν, κυρία! Καλὰ σε ὀπποτεῦμόμου ἐγὼ! “Ἀπιστή! “Ἀπιστή!
Κι' ὁ ἀγνωστος πού εἶχε πλησιάσει τῆς ἀστραψε ἕνα ἠχηρὸ χαστοῦκι στὸ πρόσωπο. Τὸ μάγουλο τῆς Μαργκό φλογίσθηκε.
—Θέε μου! στέναξε, μὲ μιά πνιγμὴ κραυγὴ κι' ἔκανε νὰ φύγῃ, νὰ χαθῆ μέσα στὸ σκοτάδι. Ὁ ἀγνωστος ὅμως τὴν ἀρπαξε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὸ φῶς.
—Ἀφήστε με! “Ἀφήστε με! στέναξε

Ἡ Μαργκό, μεθυσμένη ἀπὸ τὸ ἀρωμα τῶν λουλουδιῶν, προχώρησε σ' ἕνα δρομάκο...

—“Ὡ, Ραούλ, τί ὡμορφα πού εἶνε τὰ φιλάκια σου!

Ἡ Μαργκό πρὸς ἀπορία γρήγορα γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ... Μὰ τί εἶχε; Τι εἶχε; Τὸ κεφάλι τῆς ἦταν θερμὸ κι' ἡ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΣΙ ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ

('Από ένα σπάνιο και δυσπρόσιτο περιοδικό του παλαιού καλού καιρού, παίρνουμε το παρακάτω κομμάτι, σχετικά με τη ζωή και τις ιδιοτροπίες των 'Ελλήνων λογίων και δημοσιογράφων της εποχής. Είμαστε βέβαιοι ότι θα διαβάσετε μ' ενδιαφέρον τις πληροφορίες αυτές, τις έντελως άγνωστες και περίεργες).

'Ο 'Αγ. Παράσχος είνε αδύνατον να ζήσει, αν δεν πιη έναν καφέ την ώρα.

'Ο Σουρής αδύνατον να δειπνήσει, πριν δειπνήσει ο Βλάχος.

'Ο Βλάχος αδύνατον να κοιμηθῆ, αν δεν διαβάσει 4 στίχους του Παλαμά.

'Ο Παλαμάς αδύνατον να σηκωθῆ από τὸ κρεβάτι του, αν δεν διαβάσει 8 στίχους του Κάλδου.

'Ο Προβελέγγιος αδύνατον να γευματίσει, αν δεν παίξει εμάους.

'Ο Γαβριηλίδης αδύνατον να πιη καφέ, αν δεν ιδρώσει ένα νέο περικωδικό.

'Ο 'Αννινος αδύνατον να ελιθῆ ένα λογαπίνιου, αν δεν γελάσει προκαταβολικῶς γι' αὐτό.

'Ο Δαμιτέρης αδύνατον να βγῆ στο δρόμο, αν δεν φορέσει ἄνθος στην κοιμιδοχῆ του.

'Ο Κακλαμάνος αδύνατον να κοιμηθῆ, αν δεν κρατάει τὰ γάντια του.

'Ο 'Ιωάν. Καμπούρογλου δεν περνᾷ ἡμέρα χωρίς να βαφτίσει κ' ένα νέο λόγιο.

'Ο Δροσίνης αδύνατον να φάῃ, αν δεν πιη μιὰ Γερμανικὴ λέξι.

'Ο Ροΐδης αδύνατον να κοιμηθῆ, αν δεν κλείσει τὸ καφενεὸ τοῦ Ζαχαράτου.

'Ο Δημ. Κορομηλάς αδύνατον να καπνίσῃ, αν δεν εικνευθῆ τὴν ὁπθεσι ἐνός νέου δράματος.

'Ο Καζάζης αδύνατον να γράψῃ, αν δεν μεταχειρισθῆ τις λέξεις «ιστορική εξέλιξις» καὶ «ἀλληλεγγύη».

'Ο Δημ. Γρ. Καμπούρογλου αδύνατον να κοιμηθῆ, αν δεν φράξῃ ένα τουλάχιστον γλίσκισμα.

'Ο Βελλιανίτης δεν κοιμάται ἐπίσης, αν δεν ἀνακαλέσει στή μνήμη του τὰ ὀνόματα ἑξῶν τῶν Ρώσων συγγραφέων.

'Ο Πολέμης, αν δεν ἀναγνώσει τὸν «Ἐρωτόκριτο».

'Ο Παγανέλης, αν δεν χαριτίσει ὑποκρινῶς καὶ φιλοφρόνως τὴν γυναίκα του.

Καὶ ὁ Σπανδωνῆς, αν δεν πεισθῆ ὅτι ἐκοιμήθηκε διη ἡ πόλις.

πάλι ἡ Μαργκό.

Αὐτὸς τώρα τὰ ἔχασε.

—Διάθροε! φώναξε κατὰπληκτος, "Ἐκανα λάθος μέσα στο σκοτάδι. Κυρία μου, σὰς ζητῶ συγγνώμην. Νόμιζα πὸς εἰσάστε ἡ Μαργκό, ἡ γυναίκα μου. Θεέ μου! Συγχαράστε με, κυρία! Αὐτὸ τὸ καταραμένο σκοτάδι... Κυρία μου, σὰς ζητῶ χίλιες φορές συγγνώμην...

—Πηγαίνετε, κύριε! Πηγαίνετε!... Σὰς παρακαλῶ... Πηγαίνετε... ψιθύρισε ἡ Μαργκό μὲ δακρυσμένα μάτια.

Κι' ἀπόμεινε πάλι μονάχη κάτω ἀπὸ τὰ πολύχρωμα γιαπωνέζικα φαναράκια. Να!... Ἦταν μιὰ κλέφτρα. Μιὰ κλέφτρα τοῦ ἔρωτος... Κι' ἡ Μαργκό ἄρχισε νὰ κλαίει, θωβά, σκύθοντας τὸ κεφάλι, ἐνὸς τὸ μεγάλωνο τῆς ὄρχηστρας ἀνήγγελε: Μιὰς περιπέτεια μέσα στο σκοτάδι: Φόξ - τρότ.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΧΙ ΚΑΡΔΙΑ !...

Στὸν κάλο λῆς καὶ μὲ πατάς,
ὅταν ἀγάτες μοῦ ζητᾷς !...
Ἐθνησιμένα αν ὀρέσσαι στὸ πλάι μου νὰ ζήσης,
ζήτα μου χάδια καὶ φιλιά,
ζήτα μου χέρια κ' ἀγκαλιά,
ὅνα μονάχα πρόσεξε, καρδιά μὴ μοῦ ζητήσεις...

Πότε τὴ μιὰ στή γαλανή,
καὶ πότε στή μελαχροινή,
ὀλόκληρη τὴ μοίρασα μὲς στὴν φιλίων τὴν πλάνη.
Κι' αὐτὸ τὸ λίγο, ποῦ βαθειά
τ' ἀκούς, ῥέ, νὰ χτυπᾷ, ξανθιά,
γιὰ τὸ τραπέζι τοῦ ἔρωτα, οὔτε μεζὲς δὲν φτάνει...

Αὐτὸ τὸ λίγο τὸ μικρό,
ποῦ ἀκόμα μένει τρυφερό,
γιὰ τὴν κυκλοφορία μου πάλαινα νὰ τὸ σώσω.
Μὴν κάνεις πὸς μοῦ τὸ ζητᾷς,
κι' ἄσε γλυκὰ νὰ μὲ κυττάς,
γιατὶ τὸ ῥίχνω στὰ σκυλιά, παρὰ νὰ σοῦ τὸ δώσω !

Ζήτα μου χέρια δυνατά,
κι' ἔχω — πρὸς γνῶσι σου — ἀπ' αὐτά.
Καὶ μὴ φοβάσαι νὰ τὸ πῆς, γιατί δὲν εἶσαι ἡ πρώτη.
Ζήτα μου σπλήνα, νεφραδιά,
—χαμένα κ' ἄστατα κομμά !...
κι' ἀφοῦ γι' ἀγάτη μοῦ μιλάς, ῥῶτα με γιὰ σπρότι...

"Ὅστε παρὰ τις καρδιές,
κι' ἐγὼ τὰ λέω αὐτὰ λαδιές,
ἀφοῦ δταν τὶς γυρεύετε τὸ κάνετε, ῥέ μοῦθρες,
μόνο καὶ μόνο ἀπὸ σκοπὸ,
ἀπάνω μ' ἕνα σο' ἀγαπῶ,
γιὰ νὰ σταγγίζετε ἀπ' αὐτὲς τὸ αἷμα μου, κακοθρες !...

Η ΣΧΟΛΙΑΡΟΠΟΥΛΑ

Τὸ μεσημέρι ὅταν σχολινᾷς,
κι' ἀπὸ τὸν καφενὸ περνᾷς,
με τὴν κοδιά τὴ κανονέ, ποῦ ἀνοίγει σὰν καυτάνα,
ἀπὸ τὴ μέση τὴ σφιχτή,
μέχρι τὴ γάμπα τὴ στρωτή,
δὲν ἔξω, ἀλλὰ μοῦ φαινέσαι ὅσαν ὀρτικομάνα !...

Ἐκεῖνη ἡ μάνα σου ἡ κοιτή,
ποῦ μοναχὴ σὲ παρατεῖ,
μέσα στοὺς δρόμους νὰ γυρνᾷς, ὅσπου νὰ ξεσκόλλισῃ,
δὲν τὸ φαντάστηκε ποτέ,
ὅτι μπορεῖ — ἔλα, Χριστέ !...
νὰ μ' ἀντικρίσης ἔσπρινικά καὶ νὰ μὲ συμπιθήσῃς !

"Ἄς ἔχει χάρι ἀγκαλιά,
ποῦ ἐὼν κυττάζεις χαμηλά,
ἀλλέως, δίχως χωρατὰ, ἐντὸς τῆς ἐδδοῦαδος,
ἀπόστα καὶ ἔσπρινικά,
θὰ διαβάξῃ στὰ χρονικά :
«Ἀπαγωγή τοῦ 'Αγγελεῖ ὑπὸ ἄσπασκαῖαδος !...»

Καὶ τώρα, λέγε μου καὶ σὺ,
ἔτσι νὰ δῆς μοῖρα χρυσή,
σὰν σὲ ρωτᾷ οὐ δόσκαλος καὶ σ' ἔχει ἀτέναντι τοῦ,
περὶ φωνῆς ὀρμιατικῆς,
μέσης καὶ ἐνεργητικῆς,
παρρηθρες αν γίνεται παθητικὴ ἢ δική του !

Ἐγὼ στή θεῖο του, μικρό,
ἀντὶ νὰ χάνω τὸν καιρό,
καὶ τῶν ὀρμιατικῶν νὰ ρωτῶ τις τὸς διαθεσεις,
θὰ σοῦλεγα πλατεῖα φαρδιά
ὅσες γιὰ σὲ ἔχω στήν καρδιά,
καὶ τις δικές μου στή στιγμή θὰ μάθαινες προφθσεις...

Κι' ἀντὶ νὰ σὲ ρωτῶω, καλή,
πὸς κλίνεται ἡ κεφαλή,
καλύτερα στὰ στήθη μου δὲν ἔβαν νὰ τὴν κλίνης,
καὶ σ' ἀρθρὸ πληθυντικῶ,
μ' αὐτὸ τὸ στόμα τὸ γλυκό,
φιλιά εἰς πτωσιν γεννητικὴν νὰ παίρνης καὶ νὰ δίνης :

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ